

Даниела Колева

Най-добрият човек, когото
познавам

Деница ровеше вяло в чинията. Боцваше с виличка по картофче, дробеше го, посягаше за зальче хляб и едва-едва преглъщаше. Подпряла главица с юмруче, не поглеждаше встрани от вечерята си, само тихичко въздишаше:

– Дени, какво има? Не ти ли е вкусно? – попита я майка ѝ. Детето побърза да отговори:

– Не, не, мамо, вкусно е, но нещо не ми се яде.

– Я, ме погледни, какво си забила нос в чинията?

Момичето не вдигаше глава.

Майката я подхвана за брадичката:

– Дени, да не се е случило нещо?

Момичето извърна глава настрани, сълзите му вместо да капнат в чинията се търкулнаха по бузките.

Майката попита загрижено:

– Да позная – пак нещо в училище, нали?

Деница се обвини за слабостта, че не можа да се прикрие. Три дни се държа, а ето накрая се издаде. Мислеше си, че вече се е научила да стиска по еднакво юмручета и зъби, да не плаче, когато я обиждат, а пак се провали. Стана ѝ едно, пък и майка ѝ щеше да се разтревожи. Вярваше че вече е пораснала, скоро ще навърши десет.

Майка ѝ настоя:

– Какво стана?

Деница знаеше, че вече е късно да крие, трябваше да разкаже:

– Миналата седмица ... госпожата ни зададе... съчинение – детето бавно редеше думите.

– За какво беше то?

– За най-добрият човек, когото познавам.

Майката се досещаше, но попита:

– Ти какво написа?

– Мамо, добрите хора, които познавам не са много – ти и тате. Повечето писаха за майките си, а аз за тате. Не ми се сърдиш, нали?

– Не, Дени – опита да се усмихне, но дъщеря ѝ не я погледна. – И стана ли хубаво съчинението?

– Ами... постарях се да стане... – детето се давеше в сълзичките си, но майката не го прекъсваше. Мъката му не бе спестима:

– Разказах... за тате, как след като съм се родила и съм била мъничка, той ни оставил при баба и дядо. Как отишъл да работи по чужди земи. Как си му прасчала снимки, защото не можел да си идва. Как се обаждал по телефона и най-много се радвал, когато ме чувал, а аз „Тати,

тати, кога ще си дойдеш?“, а той не можел да каже. Пък като си дошъл завинаги от далечната страна, как съм се скрила в килера и не съм искала да се покажа. Срам ме било от непознатия чичко.

Детето поспря да си поеме дъх, а майката попита:

– Така ли завърши?

– Не. После разказах за нашия хубав дом – момичето посочи с жест наоколо. – За моята стая. Как щом беше готова, тати ме накара да вляза със затворени очи, после да погледна към звездното небе, което бе направил на тавана и ми каза: „Дени, ето ти част от мечтите, гледай по-често към тях!“

Майката облекчено възкликна:

– Ето, това е хубав финал!

– Мамо, ... това не е краят и ти го знаеш.

Майката я остави да продължи:

– Отиваме на море. За първи път тримата заедно. Плувам с пояса и с тати. Строим пясъчни замъци с тати. Тати ме носи „на конче“, а аз викам „Дий, конче, дий!“ Изведнъж той рязко ме сваля и хуква към нашата кола. Тя с отворена врата. Изважда оттам един чичко и почва да го бие, да го бие, избута го до железната ограда и го блъска в нея, докато той се свлича на земята. И му крещеше: „Гад мръсна, знаеш ли що бетон и тухли съм прехвърлил, за да я купя? А, гад мръсна?“, а той не му отговори.

Деница млъкна. Майка й също не казваше нищо.

– Мамо, тате не искаше съвсем да го убие, нали?

– Да, Дени... не искаше.

– На тати му беше мъчно, че крадат колата, нали?

– Да...

– Мамо, какво щяха да направят на крадеца, ако го бяха хванали полицаите?

Майката не се поколеба в искреността си:

– Щяха да го пуснат на другия ден!

– Значи сега на света има един крадец по-малко?

– Да, но... – Деница не я остави да довърши:

– Разбирам, мамо, ще го чакаме да си дойде. Колко още остава?

– Около двадесет години, Дени.

– Нищо, ще го дочакаме. А следващият път като му отидем на свиждане, ще му разкажа за съчинението, и че вече не плача, дори простих на децата дете не спират да ми повтарят, че той е убиец.

КРАЙ

© Даниела Колева

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1716>]